

Saga, ódagsett.

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Þórður Sveinsson – Saga

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360

Benediktarskjöl

Askja 5-1, Örk 6

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Miklar ^{ettir} deyr út öðrum afjörum,
sum af regnskum. bl. / 23.

Stáld sagnafj. henningsar, ríðuf. gæðs í
gæðs alt: ríðuf.

Von þinnalegis þannéti alari: Bollen (30)
Diofoathitil vinnu. L. Kan ofgng.

þegar ég hafði gefið honum að drekka, þá
hristi hann aftur sín litið. Ég setti þá honum
á himnstokinn og við hrofnunir í augu. Síð
sagði hann þetta og rílega. Varð rílegur
og óþurftur. Þótt ég dægi þá hlýttu þat að
vera lítið fyrir þig. Þú áttu meistar alh lífið
þínu þannan þig, margan tímanum yn dís stótti.
- Lífið þessi möguleiki til þess að ein-
staklyngurinn getur verið an eyfus - mér
lygur við að segja alvall. - Vinátta okkar
snertir okkar innstu tungu þílfurinn þinn.
- Þú máttu trúa mér. Ég þekki lífið þetta
en þú. Þú langaði til þess að segja eitthvað
en ég gat þess ekki. Þann var þú þannforði
um þekkingu þína á þílfurinn þinn minum.
Síð sagði hann höggi hendina höfð ofan í minna
og höfð í mig. Ég átta að efni þat en
ég lofaði þér. Ég átta að lofa þér að lesa þessu
við þí lígu minni. Ég skrifaði þessa hennar
um ánd. Þú áttu áttir okkar málendur,
en sátt þat sem þú er. - Taktu ofan.
Þessu er mitt vanda og þú munt þína

lestan Massa lítim undir handritum í þeim,
Lypillim & þeim Masso x: handritum.
Í þeim Massa er erisýgan mín geymd,
þú mást lesa hana, en miðla og & sögu
enöggvast.

I

Fólkid tróð umi leikhusid. þat var á seinustu
augnablikum áður en leikurinn átti að byrja.
þat varu drugin þeir gluggatjöld þeir
gluggana af þeim áleidd um húsans og
þeirld ordin notskant þjört.

— Steindor, ungur maður, hefur um þil 17 ára
stor at fram erid dýr og hells á hufum
í hendinni. Hann lét menn og konur
streyma um hjá sér án þess at gefa þeim
gauma, en þat var margur og mörg,
sem lét á hann. Hann tók svo fleiri
epta honum. Hann var óvenjulega þrúður
sigrum. Hann var þá meðalvaxinn maður,
dóttur á þeim og þá, skarplegur, hefur
smi, en stillilegur og einantur. Hann
var ^{stær} hennalungur í Reykjavík, en hafði
niðr á þat notskur á. Hann var þjór
míðr systur sinni. Þú hafði tekið hann,
& mikið hanið, & var ek þá. Steindor
var kemur sögur, at Steindor mundi epta.

móður systri sína, & var gíft kona
 ; Róik & von þau þjón efnd orl, arde
 var móður heimar & duglegu & vilham
 áur empættis móður, en von tókun at
 respekt & áttu ekkert barn í lífi. —
 Rítt þegar fjaldid var hafid, þá kom
 hár & þekkin móður inni dygnar
 & gekk inn. Harn var fittur. —
 Hlornum þá fylgdu þor stúlkan, öm
 í lítum, aldrí & harn, en hín nýj
 ung, lítilla 16 ára. Steindór var
 lítill í þau. Þessant of þá, & harn
 karnadot ekkar í þau. Harn sá at
 þetta myndi aðra einhvar aðkomu móður.
 Aðkomu móðurinn líkhnok til hegn
 ní systri, en stúlkarnar lítu báðar
 í harn. Ungastúlkan var glatleg & þessant
 í sirpin & fjalsleg. En harn þá
 framfyr & inni þekkin. Fjaldid var
 dregit upp & líkendumi þornu

fram á ~~sem~~ ginsirðið og leisti af hendi
hlutverk sín. Fyrsti þáttur endandi
og ballat var fram til áhorfenda „20 mín
út á milli“. Fólkid stóð upp í sætum
simum samt og fór út á gangir og ^{samt} uppa
~~kaffi. Þáttur~~ heyrði sí kaffi.
Steindur stóð í þyr fyrir apðan bekkinn.
Hörmu myndu stóri, gekk út og
stúlkuma met hönum. Steindur veitti
þeim öfu teki og þó létu líka á hamu.
Þá varðandi forðun þjá hönum at útafanda
fólk þetta vori, eins og alltaf þegar menn
sjá eitthvað einþemilega menntu og elski
siot þegar ungir menn sjá stúlkur,
þeim þeim þessi þallegar.
Þegar fólkid var sest aftur og allir hömni
í sætin sín, þá heyrði Steindur et ein man,
sem málaga hönum vori, vori et tale um
og spyrja hvar amman hvar þessi „þallega stúlkur“
vori. Hann heyrði engann sega neitt vori um

þat. - Huldur leidd og Steindur sá gótar
þessa unga stúlku. Hann leiddur at henni
í mannþröngum með augum. Hann
notaði hult talsmátt til þess at geta
set á unga og henni í hís þammanum,
er lagt frá góttinu. Huldur leidd
því, en hann fylgdi ekki alltaf með þvi,
hvort þann fór í góttinu. - Leckurinn
var á enda og allir hugu út í vottuna,
vinnu leiddur og studdu áur amman, en hinni
gengu sinni. Steindur gekk með Þurmgjöf
sinnu nokkurn tíð leidd. - Góttandi sá
og falletu stúlku; Leckurinn, "Huldur" segði
einþing: allt í einu. "Hvað sat hún" gall amma
vit. "H 12. kekk glugga megin." "Einmitt,
sama stúlkan, sem er var at þessi ung og engin
þessu." Því fínd vonandi at hún hún góttu
segði Steindur þessu leidd. Steindur fór henni
til sín. Þorum var níd og níd at detta; hún unga
stúlkan og þessi þorum, þessu hún og glatt og blótt.

Eg reyndi alltaf at nálgast hann, edla
af fróttinu heldur of þess at mig langaði.
Þessi þess at Þurmgjöf er góttu manni.
Eg þann þat vel, at hann skadadi
mig, sem þorn. Eg undi þess vel,
og óskadi áður, at hann telði mig
götu þann. Þess meir, sem eg
Þurmgjöf þorum þess, þessu
þótti meir um hann. - Eg þann þat,
at Þurmgjöf heldur þessu við mig góttu
þess þessu vit vörum lengur saman.
Eg þess með öfólin vörði, at hann
segði meir eitthvað um hún hún
þessu. - Þess þann þat.

Þat var ung morgun, at eg þann sinn
hún þessu hann. Hann sinn sá - og
sá, eg þess, at hann var ekki þorninn í þessu.
Hann var vörur at þessa þessu í þessu
og þess meir þessu í þessu og þessu undirinn,
mótt hann þessu vörur.

"Ekkí er ég veikur, en ég þeim
til losleika og er mjög magnlaus."—
Ég hefði ekkí legið oftr; réminum um
vona og ég vona að þat verði eigi
oftr. Þat greip mig undir enis um-
hver umdun þy kend, og stóð agnóð
og horfði á öldungin, röðgan, biddan
og halið leyan. Sv þetta þann við.
"Þat er Þornir sem sólarlag-
fráttum, vona ég—"

Þann dag þetta mjað þýðja og samþætta,
þi samn og, at mi þottu verð um gamla
mámin, líka og föður.

"Getundur legðið mál vater á dætur,
Ég þi stóru við. Ég þi undir enis á
húð þi þi á missa gamla mámin.

Ég þekk ákafan hjartslátt þegar ég
drekka fram þi horum. Þat greip mig
húðla og húð. Þat leidd í gegnum þessa
mim á einni scríptum áll okkar
samdrögalt var en þegar og eftir þessu
vita þessu.

Ég hefði oftr heft hálta um þat, hvað gamla
mámin og ungur gætu orðið vinir. Vitrus þi
mem, er ég hef þekk, hafa halið þat af laus,
at þeis yrtu aldrei vinis. Þummingstapum
er algengur meðal slíkra manna, en
vitrus er ítta ekkí. Endur minningar
gömlu manna þu alla þu lang
þann; þinnun, at ungur mem, vinis mál
þein eigi. Mál þat, sem ættan þi; skaut
þinn og hægja minn minnsta dætur.
~~Þi ættan~~ Endur minningar þi; seldu
þinnun ættan lifis á viki og ættun
elluna.

"O! þessu ættu! Þalar þu þinnar
aðsölu endur minningar. Þryggust er
vitrus þin! Þreinsust er gleði þin!
Þerkuust er ætt þin!

Vit vorum lengi at þynnast við þall þess
gamli og en ættun þi Þummingstapum gætti
en ég held aldrei vinis. Ég nefni þann

vanalega ort, þegar þu minnist þu á estuna.
Hann var vanur að segja þessu ort.
Þu þot vör einmitt þessu ort, en vörst
forvortni minn og löngun til þess að kynnast
honum nait. En þu var erfitt, of þu á
fullur hóf aldunum var á
okkur. En kynntist honum þegar þu
var minn þu þu. Þu var svo margt,
sem vakti athyggju minni á þessum
horshöf, en þu varst aldun.
En þu aldun þessu þu minn.
Hann var þu þu, þu þu,
og glatlyndur, en vör og vör
þu og þu metast þu þu.
Hann vör þu þu og þu.
En þegar hann var vör þu þu
þu þu þu á minn þu þu
og þu þu þu þu minn
þu, og þu þu þu þu þu
þu þu þu þu og þu.

Hann var einn og vörst þu allra þu
minn, þu og þu þu þu þu
þu. Hann þu þu þu þu
met þessum þu þu og minn
minn þu þu, þu þu þu
af þu þu þu þu og
þu þu þu þu og þu þu.
Hann þu þu aldun þu þu
minn á þu, hann þu þu
fast fram, þu þu þu
og þu þu þu þu þu, þu
þu þu þu. En þu þu þu
at þu þu þu á þu, at þu
þu aldun vör minn.
Hann þu þu þu á minn og minn
þu þu og þu þu þu
þu, at þu þu þu þu
og þu þu þu.
Hann þu þu þu, en alvör.
„Alli minn estur onn þu“

hófu og oskurir minir komma
ekki aftur. Enger geta orðið vinur nema
menn á líkum aldri, sem lifa við
líka þjör. Gamall maður og ungur
geta aldrei orðið vinir.

Ég fann þat og hófti eitthvát mæta
ham og ég bat ham smíðlaða at fyrir-
gefi mér þat. Ég vant alt í smíðsmi
og þam. Ég ríldi síft af öllu móti
öldungum. "Ég fyrir gef þér þetta"
sagði ham. Þat var eitthvát, at þú
spyrst svo á. En þat getur vel vrist,
at ég segi þér smá sögu in minni lífi
áður en við skiljum og þú þekkir þú
mig betur en ég. Ég gat ekki sagt,
og hóft aðeins í gamla manni
mér sýmist ham allt í einu svo
dýrt áður í stríðinu. En orðið hans hljómaði
svo blit og hjartanlega í eyrum mínum.
Mig langaði svo hjartanlega til þess at
við vinur gamla manni. Ég geta gætt
mér þess þam.

